

Évközi 15. vasárnap – 2011. július 3.

Volt két szomszédasszony. Mindkettőnek volt három gyermeke. Egyikük gazdag volt, a másikuk azonban szegény, mint a templom egere. Egy nap, amikor már lassan egy hete csak morzsákon éltek, de az is elfogyott, a szegény asszony átküldte a gyermekeit a gazdag asszonyhoz, hogy kérjenek tőle egy kis kenyeret. A ládafia tele volt kenyérral, a gazdag asszony mégis így felelt: „Jaj, nem adhatok, kedveskéim! Nekem sincs egy falat kenyérem sem!” A gyerekek könyörögtek: „De láttuk, hogy a maga gyerekei az előbb is mézes kenyeret majszoltak! Biztos van még egy kevés!” „Nem, dehogy van! Nekünk is szűkösen volt elég! Változzék kővé, ha csak egy falat kenyér is maradt a házamban!” – kiáltotta a gazdag szomszéd, s azzal becsapta az ajtót. A gyerekei kisvártatva újra megkívánták a mézes kenyeret, s az asszony adni is akart. Mekkora volt azonban a megdöbbenése, amikor a ládában csak hatalmas kődarabok voltak kenyér helyett! Nem baj, gondolta az asszony! Van itthon pénz bőven, s azzal már küldte is a gyerekeit a boltba, hogy hozzanak három kenyeret. A gyerekek jócskán elmaradtak, az anyjuk már komolyan aggódni kezdett. Egyszer csak bevánszorogtak nagy fáradtan, alig bírtak mozogni. Panaszkodtak, hogy soha nem volt még ilyen nehéz a szatyor. Az asszony rosszat sejtve pakolt ki a szatyorból, s bizony azt látta, amire számított. Mindhárom kenyér kővé változott! Mélyen megdöbbsent, s meg is ijedt! Most maga szaladt a boltba, bevásárolt nem csak kenyeret, hanem sok egyéb ételt és finomságot is. Bekopogott a szegény asszonyhoz, s átadta neki ezekkel a szavakkal: „Bocsáss meg, hogy hazug és fukar voltam!” Mire hazament, a gyerekei már nagyban kenegették a mézet a kenyérre, amelyet a ládafiából vettek ki.

Milyen esztelen dolog a magvető részéről, hogy oda is szórja a vetőmagot, ahol nincs remény jó termésre! Útszélre, köves talajra, tövises és bogáncsok közé! Ennek ugyan mi értelme? Igen ám, de komoly munkával, türelemmel az útszél, a tövises vagy a köves talaj is lehet termőföld, ha beszántják, megtisztítják, megtrágyázzák, öntözik. Mennyivel igazabb ez a jézusi példabeszédre, ahol a mag az Isten Igéje, a termőföld pedig az emberi szív, az emberi élet. Igen, először – és talán még hosszú ideig – reménytelennek látszik sok ember esetében a krisztusi hit csíráinak ültetgetése. A magvetőnek bizony számítani kell a minden erőfeszítés elleni sikertelenségre is. Azonban a türelem, amely Jézusban soha meg nem fogyatkozik, a kitartó szeretet és gondoskodás számos esetben mégis eredménnyel jár. Ha először, másodszor, harmadszor nem is, talán negyedszer vagy ki tudja hányadszor mégis megfogam és talajt fog bennünk Isten Igéje!

Ehhez azonban az embernek is tennie kell valamit: segíteni lehet, de helyette megvalósítani a jó termőfölddé válást senki nem tudja! Legtöbben rögtön „terméshozást” várnak az életükben, de nem törekszenek arra, hogy alkalmassá is tegyék önmagukat erre! A példabeszéd nagyon találó és szemléletes. Az útszél vagy a köves talaj akkor lehet termőfölddé, ha először is engedi, hogy feltörjék a kemény kérgét, kiszedegessék belőle azt, ami nem talaj, ami igazából idegen tőle, s külső tápanyaggal gazdagítsák, erősítsék. Megdöbbsentő, hogy milyen sok a magát tökéletesnek, késznek, kialakultnak gondoló ember már a gyerekek, fiatalok között is, nemhogy a felnőttek között! Megvan a határozott véleménye, a megfellebbezhetetlen tudása mindenről – legalábbis így gondolja. Tisztában van ő a világ és az emberi élet dolgaival, elég ő önmagának! Nincs szüksége mások tanítására, értékrendjére, jó példájára stb. Ha valakin kifejlődik ez a kemény kéreg, nem könnyű áttörni. Általában előbb-utóbb érik azonban olyan megpróbáltatások, csalódások, sikertelenségek, amelyek megbontják rajta a túlzott öntudatnak, a magabiztosságnak, az önelégültségnek ezt a kérgét. Ha ilyenkor képes arra, hogy figyelemmel meghallgassa azokat, akik a krisztusi hitet és értékrendet képviselik, s engedi gazdagítani magát ezzel a tanítással, akkor lassan képes lesz befogadni az evangélium üzenetét. A tövises, bogáncsos talajnak pedig engednie kell, hogy a környezete megváltozzék! Szakítania kell mindazzal, ami akadályozza az igazság magvainak kicsírázását, felnövekedését! Legyen az rossz társaság, rossz környezet, bűnös szokások vagy egyszerűen a csordaszellem helytelen irányú nyomása! Bizony, nem könnyű küzdelem az ezektől való távolságtartás, de e nélkül nem hatékony az evangélium követése. Nem lehet két úrnak szolgálni, ahogyan Krisztus mondja.

Köszönjük meg a Magvető türelmét, s kérjük, hogy őszintén szembe tudjunk nézni azokkal a dolgokkal, körülményekkel, amelyek a mi életünkben akadályozzák Isten Igéjének működését!